

je taisto popolnoma ali deloma nepristno, je kriv prestopka, če se v tem ne najde kako hujši kazni podverženo kaznjivo djanje, in naj se kaznuje z zaporom od 1 do 3 mescov.

Naberanje ali podpisovanje v ti namen, da bi se postavni nasledki kaznjivih djanj overli.

Kdor naberanje ali podpisovanje (skladov) za to napravi ali razglasi, da bi se zapadla zagotovšina, kazni v dnarjih ali odškodnine zavoljo kaznjivih djanj založile ali povernile. postane kriv prestopka, in naj se kaznuje z zaporom od 14 dni do 3 mescov.

(Dalje sledi.)

Slovanski popotnik.

Spisuje Fr. Cegnar.

* Radostno vidimo konec tistega žalostnega prepíra, ki se je vnel med jugoslavenskimi časopisi, ki je vés pripraven spodjedati stebre jugoslavenske sloge in kačo neporazumljenja med bratovskimi narodi rediti. „Serbski dnevnik“ — da odkritoserčno govorimo — je nesrečno pravdo zbudil, „narodne novine“ pa so ji krono na glavo postavile, v katerih gospod Starčevič terdovratno terdi in si dokazati prizadeva, da ni Serba, da ni serbskega jezika. Da se s tako prederznim dokazovanjem nič ne opravi, ker je Serb in serbski jezik bil nekda in je tudi sedaj ravno tako spoznan iz filologiskega, zgodovinskega in državljanskega obzira, je jasno kot beli dan. — Kdo so bili junaki, ki so branili Evropo pred pokončevavnim polomescem? Kdo so bili junaki, pred katerimi se je Murat tresel, ki so na Kosovem polji popadali? kateri jezik so govorili? Mar o njih ne pričujejo stare pisma junaške dela, mar o njih ne govori sedanji svet? jih ne priznajo državne vlade? In pri vsem tem terditi, da Serbov ni, da ni serbskega jezika, ni le nespametno, temuč je nemiloin skoz in skoz krivično. Kdor tají Serba, zamore po enaki pravici tajiti tudi — samega sebe. Sicer je g. dr. Gaj v „narodnih novinah“ za dobro spoznal, preklicati, kar je g. Starčevič pisal, in zagotovil, da se je to brez njegove védnosti in volje zgodilo; vendar to njega le malo opraviči, ker prepír je že dolgo časa terpel, brez da bi bil g. vrednik „novin“ le čerhnul bil. Serbske novine se močno pa nekoliko strastno poganjajo za svojo pravično reč, „Svetovid“ in „Neven“ sta jo s hladno kervjo in v bratovski ljubezni pretresla. Naj mirno počiva dokončana pravda in na gomili njeni naj razcvetě cvetlica spoznanja: „svakemu svoje!“

* Presvetli cesar so podelili dragocen perstan g. dohtarju Miklošiču za jim posvečene bukve „monumenta linguæ palæoslovenice e codice suprasliensi“, ktere je cesarska akademija na svoje stroške natisniti dala. Za svoj staroslovenski slovník je bil slavni pisatelj že popred od njegovega veličanstva zlato svetinjo za védo in umetnost dobil.

* Dr. Hanuš v Pragi piše znamenito delo, dostavek namreč k „modroslovju naroda slavenskega v prisloviceh“ Čelakovskega.

* Gosp. Barrande je ravno dokončal imenitno in veliko delo v predpotočnih čveteronožnih zverin. Celo delo, ki se v Pragi že tiska, bo zneslo krog 100 pol v velikej čveterki.

* Poljski almanah za ženski spol, ki je v Varšavi za leto 1853 na svitlo prišel, prinese prav mikavne reči; posebno lepa je novela: „Iz knjige spominov“.

* Serbski pisatelj Svetozar Stojadinović izdaja novo delo pod naslovom: „Rasad (sadika) mudrosti“, v katerem bode kakih 1000 pregovorov starih in mlajih pisateljev.

* Vrednik Lumira, gospod Mikovec, bode sko-

raj izdal česko dramo pod naslovom: „O trepjev“. Predmet je vzet iz ruske dogodivščine.

* Poljski pisatelj Moračevski je izdal v 7 delih poljsko dogodivščino, ki seže od 17. stoletja do smerti Vladislava IV.

* V Kievu pripravlja k tisku svoje pesniške in prostoskladne dela Antonin Pietkevič.

* Nedavno je prišel na svitlo „kodex diplomatiški poljski“, v katerem so tiskane povelja poljskih kraljev, velikih knezov Litvanskih, bule papežev in drugi znameniti do zdaj ne natisnjeni spisi, ki imajo posebno vrednost za poljsko dogodivščino.

Kratkočasna podučnica.

Pred 50 leti.

Troje tičkov brez perja, kakoršnih je dosto po mestih, se gré sprehajati po polji. Najdejo na travniku kmetiča, ki je v mestu na sejmi konjiča kupil in ga domú pelje. Ker je pa mož enmalo preveč za likof dal, ga zmaga, sredi travnika se vleže, konja pri berzdi terdo derži in pod drevesam sladko zaspí. Tički tatvinskiga duha to viditi se tiho pomenijo, kmetiču konja vzmati. Konji berzdo z glave snamejo, in eden si jo na glavo natakne, in se zraven kmetiča vleže, — una dva na konja sedeta in oddirjata proč. Ko se kmetič zbudí, konja nikjer ni; vidi zraven sebe oberzdaniga človeka, se čudi in pravi, kaj je to? konja sim kupil zdaj pa človeka v berzdi imam. Slepár mu odgovorí: Dober oče! hvala velika, da ste me kupili in da ste me rešili; dvě leti sim bil izdan, da sim mogel konj biti in veliko terpeti, vi pa ste me rešili. Dobrovoljni kmetič pravi: prav je, kaj je meni za te goldinarje, berzdo mi daj in pojdi srečno, pa le varuj, da ne boš več izdan, da se v kako hujši zver ne spremeniš. Norčevaje zapustí prekanjeniga kmeta, ki je take vraže terdno verjel.

Drugi somenj gré naš kmetič spet konja kupovat, kar na somnji vgléda ravno tistiga konja, kteriga je bil unidan kupil, in pravi: Oho! kaj si pa že spet naredil, da si spet izdan. Naj te le kupi, kdor te hoče, jez te ne bom; spet bi se mi znal spremeniti! —

To je zgodba pred 50 leti. Mislim, da jo bo dan današnji vsak zasmehoval. V—i.

Novičar iz slovanskih krajev.

Iz Černogore. Teržaški časnik je prinesel unidan sledečo važno novico: Turki bližnje Albanie so napadli Černogorsko. Nasproti se jim je postavil z obilno armado černogorski knez sam, jih 20 talianskih milj od mej nazaj zapodil in se terdnjave Spuske in Žabjaške polastil. Pri velicem tergu Podgorica se je vnela huda vojska med njimi. Kako se je končala, še ni dovolj znano; le toliko se vé za gotovo, da so Černogorci kakih 100 turških glav v znamenje zmage domú poslali. V Kotor je prišel černogorski poslanec, 10.000 cekinov menjat, ki se bodo med junake razdelili. Radovedno se pričakuje, kaj se je dalje zgodilo.

Ker je Černogora, dežela hrabrega in svobodoljubnega slovanskega naroda, poslednji čas veliko imenitnost zadobila, od kar ji je Rusovski car samostojnost dogotovil, pristavimo k temu, kar smo lani precej obširno od Černogore pisali, iz „Agr. Zeit.“ še tole: „Černogora, sosedina od ene strani Turškega, od druge Austrianskega cesarstva, je kakih 65 štirjaskih milj velika; blizo 120.000 ljudi stanuje v nji; razdeljena je v doljno in gornjo Černogoro; doljna stran, nekda „Illyricum“, se imenuje dandanašnji Berda; gorna stran prav za prav Černogora. Cela deželica obstoji iz 8 nahij ali okrajin, ki se imenujejo: Katunska, Rěčka, Čerņička, Lišanska, Bělopavlička, Moračka, Piperska in Kučka. Nahia Katunska sloví v zgo-